

Sygn. akt I C 1825/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

02 października 2014 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu – Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Dominika Romanowska

Protokolant: Agnieszka Filipek

po rozpoznaniu w dniu 02 października 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa **K. K. (1)**

przeciwko **A. C.**

o zapłatę

utrzymuje w całości w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 29 października 2012 roku, wydany przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny w sprawie o sygnaturze I Nc 693/12.

Na oryginale właściwy podpis,-

UZASADNIENIE

Pozwem z 03 października 2012 roku powód K. K. (1) wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego A. C. kwoty 750.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 18 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż jest posiadaczem weksla in blanco podpisanego przez pozwanego. Pozwany wręczył ten weksel H. S., który następnie uzupełnił weksel i na mocy indosu przeniósł na powoda. Powód jako indosatariusz wezwał pozwanego do zapłaty weksla wyznaczając mu siedmiodniowy termin, który upłynął bezskutecznie 17 sierpnia 2012 roku.

W dniu 29 października 2012 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu w sprawie I Nc 693/12 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym przeciwko A. C. w całości uwzględniając żądanie powoda. Jego odpis został doręczony pozwanemu w dniu 9 listopada 2012 r..

Przeciwko powyższemu nakazowi zapłaty pozwany w dniu 20 listopada 2012 r. wniósł zarzuty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany zaprzeczył, jakoby wystawiał weksel na kwotę 750.000 zł lub upoważniał powoda do wpisania takiej kwoty na wekslu. Pozwany wskazał, że wraz z H. S. są współnikami spółki „(...)” sp. z o.o. z siedzibą w B.. Weksel został przez niego wystawiony na rzecz H. S. w związku z wzajemnymi rozliczeniami stron w ramach sprzedaży udziałów w spółce (...) oraz w związku z umową pożyczki, jakiej pozwany miał udzielić H. S.. Pomiędzy pozwanym a H. S. toczą się postępowania cywilne o zapłatę oraz postępowania karne. W ocenie A. C. brak było podstaw do przekazania weksla powodowi. Kwota, na jaką opiewa weksel jest niezgodna z porozumieniem zawartym pomiędzy pozwanym a H. S. w chwili wydania weksla. Nadto powód jest znajomym H. S., pełnił on funkcję członka zarządu w spółce (...) sp. z o.o..

Indosowanie weksla na powoda było skierowane przeciwko pozwanemu i miało na celu uniemożliwienie pozwanemu zgłoszenia zarzutów osobistych dotyczących stosunku podstawowego i indosanta. Pozwany zakwestionował także prawidłowość wypełnienia weksla wskazując, iż powód wezwał go w dniu 20 lipca 2012 roku do zapłaty weksla. Do wezwania załączono kopię awersu i rewersu weksla, wystawionego w N. w dniu 12 grudnia 2007 r. na kwotę 750.000 zł z terminem zapłaty na dzień 20 lipca 2012 r., a kilka dni później został powiadomiony o omyłkowym załączeniu do wezwania kopii „projektu wypełnienia weksla”. Następnie, w dniu 7 sierpnia 2012 r. wysłano ponownie wezwanie do zapłaty z weksla z załączoną kopią prawidłowego, w mniemaniu wierzyciela, weksla wystawionego w N. z odmienną datą 20 lipca 2012 r. i terminem zapłaty na dzień 20 sierpnia 2012 r..

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2012 roku Sąd Okręgowy we Wrocławiu wstrzymał wykonanie nakazu zapłaty z dnia 29 października 2012 r.

W odpowiedzi – pismem z 13 stycznia 2013 r. - powód zakwestionował podniesione przez pozwanego zarzuty w zakresie jego dobrej wiary podczas indosowania weksla. Wskazał nadto, iż toczące się pomiędzy pozwanym a H. S. spory tak cywilne, jak i karne nie mają związku z niniejszą sprawą. Odnosząc się do zarzutu nierzetelnego wypełniania weksla powód wskazał, iż przed właściwym wypełnieniem weksla podjął próby jego wypełnienia na kserokopiach. Omyłkowo próbnie wypełniona kserokopia została załączona do wezwania do zapłaty, o czym pozwany został poinformowany.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny istotny dla rozstrzygnięcia:

Pozwany A. C. wraz z H. S. są współnikami spółki „(...)” sp. z o.o. z siedzibą w B..

bezsporne

Pozwany jako zabezpieczenie zobowiązań wynikających z wzajemnych rozliczeń stron w toku sprzedaży udziałów w spółce (...) w grudniu 2007 r. złożył do dyspozycji H. S. (wierzyciela) weksel własny in blanco podpisany przez pozwanego jako wystawcę weksla.

dowód: zeznania świadka H. S. – k. 145, zeznania pozwanego A. C. – k. 459

W dniu 20 lipca 2012 roku H. S., po wcześniejszych próbach wypełnienia kopii weksla, uzupełnił weksel in blanco wystawiony przez pozwanego poprzez wpisanie w treści weksla sumy wekslowej na kwotę 750.000 zł, terminu płatności „20 sierpnia 2012 rok” i klauzuli „bez protestu”.

Na mocy indosu H. S. przeniósł weksel na powoda K. K. (1). Za przeniesienie praw z weksla powód zapłacił H. S. kwotę 120.000 zł.

dowód : - kopia weksla in blanco k. 8, zeznania świadka H. S. – k. 145

Powód pismem z dnia 7 sierpnia 2012 roku wezwał pozwanego do zapłaty wynikającej z weksla kwoty 750.000 zł w terminie siedmiu dni od daty otrzymania wezwania. Pozwany otrzymał wezwanie w dniu 10 sierpnia 2012 roku. Pozwany nie zapłacił jednakże należności oznaczonej w wekslu.

dowód: - kserokopia wezwania do zapłaty z dowodem nadania i doręczenia, k. 5-6.

Prawomocnym wyrokiem z 12 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej V Wydział Gospodarczy w sprawie VGC 969/12 zasądził od K. K. (1) na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. kwotę 6.000 zł wraz z kosztami postępowania. Podstawę żądania pozwu w tej sprawie był przepis art. 293 k.s.h.

dowód : akta sprawy Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej V Wydział Gospodarczy sygn. VGC 969/12

Prawomocnym wyrokiem z 31 sierpnia 2010 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu X Wydział Gospodarczy na skutek pozwu wniesionego przez A. C. stwierdził nieważność uchwał Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) sp. z o.o.

z siedzibą w B. z 23 marca 2010 r., dotyczących podwyższenia kapitału zakładowego spółki, odwołania z funkcji wiceprezesa K. K. (1) oraz odwołania całego zarządu spółki.

dowód : akta sprawy Sądu Okręgowego we Wrocławiu X Wydział Gospodarczy sygn. XGC 161/10

Prawomocnym wyrokiem z 12 kwietnia 2011 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu X Wydział Gospodarczy oddalił powództwo H. S. przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. o ustalenie nieistnienia uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z 18 marca 2010 r. w sprawie podniesienia kapitału zakładowego spółki.

dowód : akta sprawy Sądu Okręgowego we Wrocławiu X Wydział Gospodarczy sygn. XGC 320/10

Na skutek zawiadomienia A. C. Prokuratura Rejonowa dla Wrocławia – Stare Miasto prowadziła śledztwo w sprawie usiłowania wyłudzenia kwoty 750.000 zł przez K. K. (1) i H. S. poprzez wypełnienie weksla in blanco na podwyższoną kwotę i okazania go przez Sądem Okręgowym w sprawie I NC 993/12. Prokurator postanowieniem z 27 lutego 2013 r. umorzył postępowanie w sprawie wobec braku znamion czynu zabronionego. Postanowieniem z 23 sierpnia 2013 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu III Wydział Karny utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

dowód: akta Sądu Okręgowego III Wydział Karny sygn. III Kp 1215/13

Prawomocnym wyrokiem z 28 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny w sprawie I C 1248/12 oddalił powództwo A. C. przeciwko H. S. o zapłatę kwoty 300.403 zł. Sąd przyjął, iż umowa pożyczki na podstawie której powód domagał się zapłaty była nieważna jako dotknięta wadą oświadczenia woli w postaci pozorności.

dowód: akta Sądu Okręgowego we Wrocławiu I Wydział Cywilny sygn. I C 1248/12

Sąd zważył, co następuje:

Zarzuty pozwanego od nakazu zapłaty nie zasługiwały na uwzględnienie, co skutkowało utrzymaniem w mocy nakazu zapłaty.

W rozpatrywanej sprawie weksel, stanowiący podstawę żądania zapłaty był wekslem gwarancyjnym (kaucyjnym), wystawionym in blanco dla zabezpieczenia roszczeń remitenta wynikających z wzajemnych rozliczeń stron w toku sprzedaży udziałów w spółce (...). Wystawca nie wyłączył możliwości indosowania weksla. Weksel po uzupełnieniu został indosowany przez remitenta na rzecz innego podmiotu- powoda.

Zgodnie z art. 11 ustawy Prawo wekslowe (Dz.U.1936.37.282) każdy weksel można przenieść przez indos, chociażby nie był wystawiony wyraźnie na zlecenie. Przeniesienie weksla in blanco może nastąpić przez proste wręczenie, przez indos, zarówno przed uzupełnieniem weksla, jak i po jego uzupełnieniu, jeżeli wystawca weksla nie zakazał jego indosowania lub przez umowę przelewu wierzytelności. W ocenie Sądu sam fakt przejścia na powoda wystawionego przez pozwanego weksla in blanco w drodze indosu, nie budzi wątpliwości. Prawo wekslowe w art. 13 określa formę indosu, który powinien być napisany na wekslu lub na złączonej z nim karcie dodatkowej (przedłużku) i podpisany przez indosanta. Indos może nie wymieniać indosatariusza lub może ograniczać się tylko do podpisu indosanta (indos in blanco). W tym przypadku indos jest ważny tylko, jeżeli został napisany na odwrotnej stronie weksla lub na przedłużku. W niniejszej sprawie indos został napisany na odwrocie weksla i zawiera wskazanie z imienia i nazwiska indosanta i indosatariusza. Tym samym, w ocenie Sądu, należy uznać go za skuteczny. Powód przedkładając oryginał weksla z indosem na jego odwrocie, nie musiał wykazywać w inny sposób jego skuteczności. Przepis art. 14 Prawa wekslowego stanowi, iż indos przenosi wszystkie prawa z weksla co oznacza w praktyce, że indosatariusz nabywa zasadniczo wszystkie prawa z weksla niezależnie od tego, czy przysługiwały one indosantowi. Zatem samo wykazanie, iż zobowiązanie zabezpieczone wekslem in blanco opiewało na inną sumę niż wpisana na wekslu nie odnosi skutku wobec indosatariusza, indos bowiem nie przenosi praw wynikających ze stosunków prawnych, co wynika z formalizmu prawa wekslowego.

W zarzutach od nakazu zapłaty dłużnik wekslowy odwołał się do stosunku podstawowego, wywodząc z niego zarzuty odnośnie do sposobu ukształtowania zobowiązania wekslowego poprzez uzupełnienie weksla niezgodnie z porozumieniem (art. 10 Prawa wekslowego), zarzuty osobiste przysługujące mu przeciwko indosantowi, w tym nieistnienia wierzytelności podnosząc, że art. 17 Prawa wekslowego nie wyłącza takiej ochrony.

Jak podkreśla się w orzecznictwie indos jest umową o podwójnym skutku - przenosi własność weksla, wierzytelność wekslową i zobowiązanie do zapłaty weksla (art. 15 ust. 1 p.w.). Zobowiązanie i rozporządzenie ma w tym wypadku charakter abstrakcyjny, co zapewnia większą ochronę nabywcy wierzytelności, w tym wyłączenie zarzutów osobistych dłużnika wobec zbywcy. Podkreślenia wymaga jednak, że indos przenosi tylko wszystkie prawa z weksla łącznie z wierzytelnością wekslową, nie przenosi wierzytelności w stosunku podstawowym, która może być przedmiotem samodzielnej umowy przelewu. Weksel jest wystarczającym dowodem istnienia stosunku wekslowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2014 r., V CSK 400/13, LEX nr 1483965).

W oparciu o art. 10 Prawa wekslowego dopuszczalne jest podniesienie szczególnej kategorii zarzutów wiążących się z ukształtowaniem wierzytelności wekslowej odmiennie od uzgodnionego, jeżeli prowadzi to do niekorzystnych dla dłużnika skutków. Niezgodność z porozumieniem wekslowym dokonanego uzupełnienia weksla nie wpływa na istnienie i treść zobowiązania wekslowego i - co do zasady - dłużnik wekslowy odpowiada w granicach wynikających z weksla, a nie porozumienia, stąd po obrocie wekslem in blanco po uzupełnieniu, dla zapewnienia ochrony nabywcy będącego w dobrej wierze, możliwe jest odwoływanie się przez dłużnika do zarzutu niezastosowania się do porozumienia tylko w wypadku wykazania nabycia weksla w złej wierze albo dopuszczenia się przy nabyciu rażącego niedbalstwa.

W myśl zaś art. 17 Prawa wekslowego osoby, przeciw którym dochodzi się praw z weksla, nie mogą wobec posiadacza weksla zasłaniać się zarzutami, opartymi na swych stosunkach osobistych z wystawcą lub posiadaczami poprzednimi, chyba że posiadacz, nabywając weksel, działał świadomie na szkodę dłużnika.

Zatem dłużnik może w zasadzie zgłaszać tylko zarzuty, które wynikają z treści samego weksla lub z bezpośrednich stosunków prawnych wynikających między powodem a pozwanym w procesie cywilnym. Prawo wekslowe wyłącza możliwość podnoszenia zarzutów, opartych na osobistych stosunkach dłużnika wekslowego z wystawcą i poprzednimi posiadaczami weksla. Zasada ta wynika z abstrakcyjnego i formalnego charakteru weksla. Ma ona na celu ochronę bezpieczeństwa obrotu i zarazem ułatwienie obiegu weksla. Osoba trzecia nabywająca weksel w sposób właściwy prawu wekslowemu powinna zasadniczo móc polegać, gdy chodzi o treść uzyskiwanego prawa, na tekście weksla. Szczególnego podkreślenia wymaga, że zobowiązanie wekslowe ma charakter samodzielny i abstrakcyjny, czyli niezależny od podstawy prawnej, która spowodowała jego wystawienie.

Jak trafnie podkreśla się w doktrynie i orzecznictwie zarzut wypełnienia weksla in blanco niezgodnie z zawartym porozumieniem może być skuteczny wobec osoby, która otrzymała weksel bezpośrednio od wystawcy i uzupełniła go albo nabyła weksel in blanco niewypełniony (orzeczenie SN z dnia 11-25 czerwca 1931 r., I C 606/31, OSP 1932, poz. 445; M. Czarnecki, L. Bagińska, Prawo..., s. 77; A. Szpunar, Komentarz..., s. 102), albo nabyła weksel wystawiony in blanco już po jego wypełnieniu, jednakże wiedziała o tym, iż weksel został wypełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem (M. Czarnecki, L. Bagińska, Prawo..., s. 77; A. Glasner, A. Thaler, Prawo..., s. 72; M. Honzatko, Obieg weksla in blanco, Lwów 1934, s. 34; I. Rosenblüth, Prawo..., s. 211; A. Szpunar, Komentarz..., s. 102). Ponieważ prawo wekslowe nie definiuje dobrej lub złej wiary przy nabyciu weksla, należy zastosować art. 7 k.c., zgodnie z którym jeżeli ustawa uzależnia skutki prawne od dobrej lub złej wiary, przyjmuje się istnienie dobrej wiary. W złej wierze będzie zatem osoba, która powołując się na określone prawo lub stosunek prawny je uzasadniający wie, że prawo lub stosunek prawny nie istnieje, albo wprawdzie tego nie wie, ale jej braku wiedzy nie można w konkretnych okolicznościach uznać za usprawiedliwiony (K. Piasecki, Prawo..., s. 96). W przypadku weksla in blanco za nabywcę w złej wierze należy uznać osobę, która w chwili nabycia weksla wiedziała, że jej poprzednik uzupełnił weksel w sposób niezgodny z porozumieniem i to na niekorzyść tego, kto weksel podpisał, np. na wyższą sumę, z wcześniejszym terminem płatności (T. Komosa, W. Opalski, Prawo..., s. 46; I. Rosenblüth, Prawo..., s. 198; A. Szpunar, Komentarz..., s. 105) lub że indosatariusz w chwili nabycia weksla wiedział o gwarancyjnym charakterze

weksła i o tym, że nie zaistniało jeszcze zdarzenie uzasadniające zaspokojenie się z tego weksła. W tym miejscu należy wskazać, że w postępowaniu nakazowym, w jego fazie zapoczątkowanej wniesieniem zarzutów od nakazu zapłaty, dochodzi do przerwania ciężaru dowodu na stronę pozwaną (tak np. wyrok SN z 21 października 2010 r., IV CSK 109/10, Legalis). Tym samym ciężar dowodu zawarcia umowy regulującej sposób wypełnienia weksła oraz wypełnienia weksła niezgodnie z umową ciąży na wekslowo zobowiązanym (patrz I. Heropolitańska, Komentarz do art. 17 prawa wekslowego, Lex/el 2011). Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 marca 2011 r. VCSK 298/10 Palestra 2011/5-6/157 dla zastosowania art. 17 prawa wekslowego nie wystarcza tylko wiedza nabywcy z chwili nabycia weksła o istnieniu zarzutów wobec dłużnika wekslowego, ale niezbędna jest także świadomość działania nabywcy na szkodę dłużnika wekslowego. W niniejszej sprawie pozwany nie wykazał nawet, iż powód wiedział o istnieniu zarzutów dłużnika ze stosunku podstawowego – wywodził tę okoliczność z samego faktu znajomości powoda z H. S. i wspólnego prowadzenia interesów w ramach spółki (...). Nawet gdyby przyjąć, iż powód miał świadomość istnienia tych zarzutów, czyli wypełnienia weksła niezgodnie z ustnym porozumieniem, niezbędne byłby dodatkowo wykazanie drugiej przesłanki w postaci świadomego działania na niekorzyść dłużnika.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 21 kwietnia 2010 r. VCSK 369/09, lex 602332 Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż wskazane w art. 17 ustawy z 1936 r. Prawo wekslowe nabycie weksła świadomie na szkodę dłużnika zachodzi wtedy, gdy indosatariusz nabywając weksel działa świadomie na szkodę dłużnika tj. wiedząc o istnieniu zarzutów dłużnika wynikających ze stosunku podstawowego nabywa weksel w celu uniemożliwienia dłużnikowi podniesienia tych zarzutów. Wymagany jest zatem kwalifikowany zły zamiar i zła wiara indosatariusza. Zgodnie natomiast z poglądem wyrażonym w Komentarzu do prawa wekslowego I Rosenbluth, Wydawnictwo PIA PRINT s.c. Warszawa 1994, artykuł 10 prawa wekslowego wymaga aż rażącego niedbalstwa przeto nie można pójść tak daleko, ażeby w każdym przypadku ten, który nabywa weksel już po jego wypełnieniu miał obowiązek sprawdzenia u podpisanego na wekslu czy wypełniono go zgodnie z zawartym porozumieniem, nawet mimo, iż wie, że weksel był podpisany jako weksel in blanco. Złą wiarę lub rażące niedbalstwo w przypadku nabycia praw z weksła należy nadto ocenić według chwili nabycia weksła jako stan psychiczny osoby manifestujący się w uzasadnionym okolicznościami przekonaniu o nieistnieniu tego prawa.

Wbrew podnoszonym przez skarżącego zarzutom nie wykazał on (a jak wyżej podkreślono to na nim z mocy art. 6 k.c. spoczywa ciężar dowodu), że zostały spełnione przesłanki z art. 17 prawa wekslowego pozwalające mu na powoływanie się na stosunki osobiste z wystawcą, a które to miałyby zwolnić go od z obowiązku zapłaty z weksła, a mianowicie, że powód nabywając weksel działał świadomie na szkodę dłużnika. Z podnoszonych przez pozwanego okoliczności, iż K. K. (1) jest znajomym H. S. oraz że pełnił on funkcję członka zarządu w spółce (...) sp. z o.o. nie wynika, że powód nabywając weksel działał świadomie na szkodę pozwanego jako dłużnika wekslowego, a przede wszystkim nie wynika z tych okoliczności, jakoby powód w jakikolwiek sposób uczestniczył w ustaleniach H. S. i A. C. w grudniu 2007 r., kiedy został wystawiony weksel. Pozwany powinien zatem wykazać, iż po pierwsze powód znał treść porozumienia wekslowego i po drugie – że nabycie weksła przez indos miało służyć wyłącznie pozbawieniu pozwanego możliwości składania zarzutów ze stosunku podstawowego. Samo uczestnictwo w zarządzaniu spółką (...) (powód pełnił funkcję wiceprezesa dopiero od roku 2008) nie przesądza jeszcze o wiedzy na temat rozliczeń stron, albowiem same umowy (umowa sprzedaży udziałów nr (...) z 14.12.2007 r. i umowa pożyczki z 14.12.2007 r.) jak przesądził Sąd Okręgowy we Wrocławiu w sprawie I C 1248/12 wyrokiem z 28 lutego 2013 r. miały charakter czynności pozornych i jako takie były nieważne. Składane przez pozwanego, a oddalone przez Sąd wnioski dowodowe nie były przydatne do wykazania okoliczności pozwalających na same przeniesienie płaszczyzny sporu na stosunek podstawowy pomiędzy dłużnikiem a indosantem. Sam fakt, że powód zna wierzyciela wekslowego, że uczestniczy w procesach pomiędzy stronami podstawowego stosunku nie uzasadnia ustalenia wbrew domniemaniu, iż cechowała go zła wiara bądź że dopuścił się rażącego niedbalstwa przy nabyciu weksła. Brak jest dowodów, które w sposób jednoznaczny przesądzałyby tę kwestię, z tego względu nie zostało obalone domniemanie dobrej wiary. Pozwany poprzestał na argumentacji zmierzającej do wykazania, iż w jego ocenie brak było podstaw do wypełnienia weksła na kwotę 750.000 zł a zaniechał całkowicie inicjatywy dowodowej w zakresie wykazania choćby świadomości powoda, co do charakteru stosunków łączących pozwanego z H. S. oraz co do świadomości nabycia weksła z pokrzywdzeniem pozwanego jako dłużnika wekslowego, w celu pozbawienia go możliwości zgłaszania zarzutów ze stosunku podstawowego. Zdając sobie oczywiście sprawę

z trudności dowodowych, jakie rodzi domniemanie dobrej wiary, można z powodzeniem obalić je oferując choćby dowody z zeznań świadków, potwierdzających intencje czy relacje łączące nabywcę weksla z jego poprzednikiem, co pozwoliłoby na ustalenie okoliczności uzasadniających wątpliwości co do prawidłowości wypełnienia nabytego weksla.

W niniejszej sprawie dodatkowo istotna jest okoliczność, iż do weksla wystawionego przez pozwanego nie została załączona deklaracja wekslowa. Domniemywa się, że jeżeli dłużnik wekslowy wydał weksel in blanco bez żadnych wskazówek co do jego wypełnienia, to zaufał on uczciwości wierzyciela i bez zastrzeżeń zgadza się na wypełnienie weksla przez tego ostatniego (wyrok SN z dnia 28 maja 1998 r., III CKN 531/97, Pr. Gosp. 1999, nr 2, s. 11). Absurdalne są wyjaśnienia pozwanego, że nie zdawał sobie sprawy z roli weksla oraz rzeczywistej przyczyny jego wręczenia a także konsekwencji wystawienia weksla in blanco bez deklaracji wekslowej. Pozwany od wielu lat zasiada w organach spółki kapitałowej, uczestnicząc w obrocie gospodarczym, zaciągając zobowiązania kredytowe. Sprawia to, że jego twierdzenia o braku podstawowej wiedzy na temat zabezpieczenia zobowiązania wekslem są całkowicie niewiarygodne.

Z przyczyn wskazanych powyżej zarzut uzupełnienia weksla w sposób niezgodny z porozumieniem wekslowym, które nie zostało przez pozwanego w żadnej sposób wykazane, na sumę nienależną remitentowi, nie został uwzględniony wobec stwierdzenia, że weksel został nabyty po uzupełnieniu i nie została wykazana przez pozwanego zła wiara lub rażące niedbalstwo nabywcy (art. 10 Prawa wekslowego). W zakresie wysokości wierzytelności pozwany powoływał się wyłącznie na stosunki osobiste zachodzące pomiędzy nim, jako wystawcą weksla a pierwszym posiadaczem, co było niewystarczające, gdyż powinien wykazać, że powód nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa, ewentualnie działał świadomie na szkodę pozwanego. Twierdzenia powoda o podstępny i ukierunkowany na pokrzywdzenie pozwanego działaniu powoda i H. S. Sąd uznał za nie udowodnione. Wskazując, że okoliczność istnienia i wysokości długu dotyczyły stosunków prawnych z udziałem remitenta, a nie powoda Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanego mające na celu ich ustalenie. Sąd pominął także dowody dopuszczone w tym zakresie w toku postępowania dowodowego podczas konstruowania stanu faktycznego sprawy jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Świadców M. C., G. P., H. S., B. S., I. B., J. B., M. S. i R. S. relacjonowali wyłącznie wzajemne stosunki pomiędzy powodem a H. S., a także przebieg nabywania akcji spółki (...) oraz sposób realizowania inwestycji. Z zeznań tych nie sposób wyprowadzić jakichkolwiek wniosków odnośnie motywacji indosowania weksla na K. K. (1), co jak już *expressis verbis* wskazano, było warunkiem koniecznym umożliwiającym przejście do badania zasadności zarzutów osobistych pozwanego. Podobnie złożone do akt sprawy dokumenty w postaci wydruków z rachunków bankowych, zeznań podatkowych, protokołów zebrań wspólników spółki (...) pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu albowiem dotyczą jedynie podstaw wypełnienia weksla i stosunków osobistych pomiędzy dłużnikiem a pierwotnym wierzycielem wekslowym. Również analiza przebiegu postępowań toczących się z udziałem spółki (...) w żaden sposób nie wskazuje na to, aby K. K. (1) nabywając weksel w drodze indosu działał z intencją pokrzywdzenia dłużnika. Sam fakt występowania w różnych rolach procesowych w postępowaniach, które toczyły się również z udziałem A. C. i H. S. nie dowodzi, iż powód znał ustalenia stron pierwotnego stosunku wekslowego, w szczególności przy braku deklaracji wekslowej. Taka konstrukcja sprzeciwiałaby się istocie domniemania dobrej wiary przy nabyciu weksla, prowadząc w istocie do jej odwrócenia – wedle koncepcji forsowanej przez pozwanego to powód miałby bowiem wykazać, że nie dopuścił się rażącego niedbalstwa przy nabyciu weksla. Skoro pozwany nie wykazał złej wiary czy rażącego niedbalstwa to nie zaktualizowała się możliwość powoływania się przez pozwanego na zarzut niezgodnego z porozumieniem wekslowym wypełnienia weksla (art. 10 Prawa wekslowego). Z kolei brak choćby próby wykazania, iż powód nabywając weksel działał świadomie na szkodę dłużnika wyklucza możliwość powoływania się na zarzuty wynikające ze stosunków łączących go z poprzednimi wierzycielami wekslowymi (art. 17 Prawa wekslowego). Komentatorzy podkreślają, iż jest to przypadek stanowiący odstępstwo od reguły *nemo plus iuris quam ipse habet*, albowiem w razie indosowania weksla in blanco wypełnionego wprawdzie niezgodnie z deklaracją wekslową jednakże wyposażonego na skutek wypełnienia we wszystkie niezbędne składniki, następuje nabycie wierzytelności wekslowej odpowiadającej treści weksla nawet jeżeli wierzytelność taka indosantowi nie przysługiwała (tak P. Machnikowski, *Weksel Własny In blanco*, Wyd. CH Beck 2002). Wyjątek ten uzasadniony jest potrzebą ochrony obrotu wekslowego, która w tym przypadku staje się wartością nadrzędną w stosunku do interesu dłużnika, który w zaufaniu wystawił weksel in blanco.

Mając powyższe na uwadze, jako że powód dochodził roszczenia z weksla nabytego przez indos po wypełnieniu, a pozwany nie wykazał przesłanek z art. 17 ani z art. 10 Prawa wekslowego zwalniających go od odpowiedzialności, Sąd uznając weksel za sporządzony zgodnie z przepisami utrzymał w mocy zaskarżony nakaz zapłaty z dnia 29 października 2012 roku. W tym miejscu należy wskazać na niezasadność podnoszonych przez pozwanego zarzutów dotyczących nierzetelnego wypełnienia weksla. Jak bowiem zostało wykazane przed właściwym wypełnieniem weksla powód podjął próby jego wypełnienia na kserokopiach. Omyłkowo próbnie wypełniona kserokopia została załączona do wezwania do zapłaty, o czym pozwany został poinformowany. Należycie zaś wypełniony oryginał weksla został przedłożony przez powoda w niniejszym postępowaniu, jego kserokopia została zaś dołączona do wezwania do zapłaty z dnia 7 sierpnia 2012 roku. Złożony w depozycie weksel nie budzi żadnych wątpliwości co do formalnej poprawności jego wypełnienia, nie nosi znamion przerobienia czy podrobienia, a próby wypełnienia innych blankietów wekslowych pozostają bez wpływu na jego ważność.

Na uwzględnienie zasługiwało również w oparciu o art. 481 § 1 i § 2 k.c. żądanie zasądzenia odsetek za opóźnienie w płatności tych należności, których strona powodowa domagała się od daty upływu terminu wykupu weksla. Wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanemu w dniu 10 sierpnia 2012 roku, wyznaczony siedmiodniowy termin do zapłaty upłynął tym samym bezskutecznie w dniu 17 sierpnia 2012 roku, a zatem żądania zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 18 sierpnia 2012 roku uznać należało za zasadne.

W świetle powyższych rozważań Sąd na podstawie wskazanych powyżej przepisów Prawa wekslowego, w trybie przepisu art. 496 k.p.c. utrzymał w całości nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym.